

зи принципъ и слѣдуваше по него прѣзъ всичкийтъ си животъ. Него го мамахъ, обирахъ; той никога, никога не прѣслѣдваше виновнитъ въ това.... Единъжъ слугата скриль „три хиляди“ дадени нему на съхранение.

— Какво ти направи паритъ?

— Изгубихъ ги.

— Дуракъ ти!

— Какъ виѣ оставяте това? Говоряхъ му. Виѣжъ очевидно е, той ги е откраднѣлъ.

— А ако дѣйствително ги е изгубилъ, тогава нему какво ще му бѣде.

Други нѣтъ единъ отъ хората, на които Скобелевъ доврѣяваше, извадилъ брилянтитъ отъ неговата сабля и ги продалъ въ Цариградъ..... Понскахъ да дадѣтъ ходъ на дѣлото, като изведиѣжъ за това узнава Скобелевъ.

— Оставете.... И не дума за това.

— Помилувайте.... Какъ да оставимъ....

— Срамотно!

— Тогава трѣбва понебрилянтитъ да откупимъ. Саблята е подаренна.

— Забравете за тѣхъ. Като ужъ нищо не са е случило....

При срѣщаннето съ виновникътъ, той нито дума му казалъ.... Само прѣстанѣ да му подава ржката си.... Даже и не го изгони.

— Азъ го оставихъ при себе си, заради брата му....

Послѣ този братъ, когото за отчаянната храбрость и даровитъ умъ любяше Скобелевъ, още по ужасно отблагодари генералътъ за добрината и великодушнето, като внесе въ животътъ му най печалната страница, и го застави още по недовѣрчиво да са отнася къмъ хората....

XI.

Скобелевата достѣпность бѣше изумителна.

Трѣбва да помнимъ, че той принадлежаше на военната среда, на средата, гдѣто дисциплината дохожда до суровость, гдѣто отношенията са слагатъ съвършенно иначе, колкото въ насъ. Толкозъ не по малко, всякой отъ прапорщика до генерала, чувствуваше себе си съ него съвър-